

SĂ ÎMPLINIM PORUNCILE

Să învățăm pe copii CELE ZECE PORUNCI

- Porunca a noua -

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”(Exodul 20:16)

Această poruncă are de-a face atât cu vorbele pe care le rostim, precum și cu moduri de a determina gândirea altora – fie prin acțiunile noastre, fie prin pasivitatea noastră.

De ce este important ca noi să spunem întotdeauna adevărul? Pentru că oridecâte ori spunem vreo minciună, noi nesocotim poruncile lui Dumnezeu. Isus a spus: *“Eu sunt calea, adevărul și viața”*. Satan este numit *“tatăl minciunilor”*. De fiecare dată când alegem căile lui Satana înaintea căilor lui Dumnezeu, noi păcătuim împotriva lui Dumnezeu.

Ce este de fapt o minciună? Toate minciunile sunt rele?

O minciună este orice lucru care înșală sau derutează pe cineva pentru a crede ceva care nu este adevărat. Nu contează dacă minți din răutate sau dacă minți încercând să ajuți pe cineva. Minciuna este păcat. Noi nu trebuie să numim binele rău și răul bine.

Aceasta înseamnă că dacă eu cred despre cineva că este prost sau urât, ar trebui să-i spun? Nu! Aceasta ar fi urât din partea noastră, nepoliticos. Nu trebuie să spunem întotdeauna tot ce știm sau gândim. Dar ceea ce spunem trebuie să fie adevărat. Ca și creștini, voi trebuie să vă străduiți să vă asemănați cu Domnul Isus, atât cât puteți. Isus n-a spus niciodată vreo minciună, a fost bun și binevoitor. Când a văzut vreun om care era orb, sau surd sau deformat, El niciodată nu și-a bătut joc de ei – El a făcut tot ce a putut ca să-i ajute. Și noi ar trebui să facem la fel.

Oamenii au dreptul de a aștepta de la tine doar adevărul. Dacă tu minți pe cineva, chiar și o singură dată, el își va pierde încrederea în tine și nu te va mai crede ce îi spui. S-ar putea să fi spus o minciună cuiva, apoi să încerci să îi spui cum poate fi mântuit crezând în Domnul Isus. El un va mai crede acest mare adevăr, pentru că tu l-ai mai mințit înainte. Nici o minciună nu merită un asemenea risc.

Există oare vreo situație când este OK să minți? Nu! Niciodată!

Vei spune că totuși minciuna e folositoare atunci când vrei să-l ferești pe prietenul tău de necazuri. Nu. Dacă prietenul tău a greșit, tu nu poți să-i repari greșeala prin minciuna ta.

Dar este considerată o minciună atunci când nu spun nimic? Da. Uneori, chiar și prin tăcerea noastră, putem să creem impresia că un lucru este adevărat, când de fapt nu este. Și aceasta este o minciună. De exemplu, în povestirea de mai jos, atunci când Nicu nu a spus cui aparțin țigările, el de fapt mințea. El a dat o impresie falsă cum că țigările ar fi aparținut lui Iosif.

Există tot felul de minciuni pe care le spun oamenii. Uneori o facem fără să ne gândim măcar că ar fi o minciună. Dar Dumnezeu vrea ca noi să fim foarte atenți la tot ceea ce spunem. Totul ar trebui să fie doar adevărul!

Aceasta înseamnă:

- Bârfa (flecăreala) este o minciună. Spunând un neadevăr despre cineva sau repetând (din spusele altcuiva) o poveste pe care tu știi că nu este adevărată, este o minciună

- Lingușirea este o minciună. Atunci când spui cuiva că este mai bun decât este în realitate, cu scopul de a dobândi ceva de la acea persoană. Mai bine caută să spui ceva drăguț acelei persoane, dar ceva care să fie adevărat cu privire la ea.
- Exagerarea este o minciună. Să spui o întâmplare mai grozavă decât a fost în realitate, este de fapt o minciună.
- Lăudăroșenia este o minciună. Să spui că ai aruncat cu mingea mai departe decât a fost în realitate sau să spui că ai prins un pește mai mare decât a fost în realitate sau să spui că ai făcut ceva mai bine decât ai făcut de fapt, este tot o minciună.
- Să faci promisiuni pe care știi că nu poți să le ții este o minciună. Atunci când promiți să faci ceva pe care știi sigur că nu vei fi în stare să faci, este o minciună. Sau să nu te ții de promisiune atunci când poți, chiar dacă acel lucru e acum mai greu decât atunci când ai făcut promisiunea - este tot o minciună. Mai bine nu faci promisiuni decât să te faci vinovat de faptul că nu le-ai împlinit.

După toate acestea, cum putem totuși să păzim porunca lui Dumnezeu? Rugându-L pe Dumnezeu să ne ajute. Și concentrându-ne atenția asupra cuvântului lui Dumnezeu – Biblia. Citind Cuvântul lui Dumnezeu vei afla ce este adevărul. Cere-i lui Dumnezeu să te facă un om de încredere, cinstit, onest.

Ajutoare pentru lecție:

- 1) Citiți copiilor povestirea de mai jos și folosiți la final întrebările pentru discuții.
- 2) Folosește cântări potrivite cu tema lecției.
- 3) Împarte copiilor roluri pentru diferite situații în care ar putea fi tentați să mintă. Încurajează-i să se gândească la răspunsuri amabile și corecte pe care le-ar putea da.
 - a) Un prieten intră în încăpere cu ochelari noi.
 - b) Un băiat îi cere prietenului să mintă cu privire la locul unde au fost împreună
 - c) Un copil face ceva rău și este prins.
 - d) Un copil se laudă că va dăruia toți banii pe care-i va primi de ziua lui la colecta pentru misiune, apoi, pe neașteptate, mătușa lui vine și îi dă 500.000 lei.
- 4) Asigură copiilor materiale (macaroane, figuri geometrice, pânză, resturi de cartoane colorate, semințe uscate, nasturi, carioci, creioane colorate, lipici). Provoacă-i să facă un panou din *Proverbe 12:22* Explică de ce urăște Dumnezeu buzele mincinoase iar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți.
- 5) Prezintă versetul *Proverbe 20:16* printr-un joc. Scrie pe bucăți de hârtie cuvintele și referința versetului. Ascunde-le prin încăpere și reține în ordinea lor, poziția fiecăruia. Alege un copil care va începe căutarea. Spune-i „rece sau cald” când se mișcă prin cameră – cald, când se apropie de prima piesă, rece când se depărtează de ea. Continuă până când prima piesă este găsită. Repetă cu al doilea copil pentru partea a doua a versetului. Când versetul e complet, alege un copil să găsească referința.

Întrebă-i pe copii, ce s-ar fi întâmplat în jocul acesta, dacă ar fi primit indicații eronate. Confuzie! Explică cum minciuna cauzează confuzie și te face să te simți penibil. Dumnezeu ne-a dat reguli pentru viața noastră tocmai pentru a evita astfel de situații și a avea o viață bună.

Se va repeta versetul de câteva ori.

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” ***(Exodul 20:16)***

NEVOIE DE AJUTOR

Poveste care se poate citi copiilor

„De unde ai luat astea?” întrebă Nicu. „Tata m-ar pedepsi dacă m-ar vedea cu ele” Eric își scoase pachetul de țigări din buzunarul hainei. „Sunt ale surorii mele” zise el ridicând din umeri.

„Și ce ai de gând să faci cu ele? întrebă Nicu.

Eric se uită la el ca la un prost. „Păi, am să le fumez, bineînțeles!”

„N-ai voie să fumezi aici” insistă Nicu. „Ai mei ar fi tare supărați pe mine dacă m-ar prinde fumând. Hai, pune-le deoparte”.

„Oh, nu te mai îngrijora” zise Eric. „Le păstrăm pentru mai târziu. Vreau doar să văd cum îți stă cu țigara la gură. Pun pariu că-ți șade bine”. Eric a scos o țigară din pachetul deschis și i-a dat-o lui Nicu.

Nicu și Eric făceau pe fumătorii experimentați. „Ia uită-te la mine”, zise Eric, făcându-se că suflă fumul afară într-un cerc mare.

Chiar atunci, Nicu o auzi pe mama cântând. Se auzea din ce în ce mai tare. Înseamnă că se apropia de ei. S-a uitat la ceas și era aproape sigur că va deschide ușa dormitorului în câteva secunde. Era timpul când trebuia să-l ducă pe Eric acasă.

A apucat țigara din mâna lui Eric și le-a aruncat pe amândouă în sertarul de sus al fratelui său mai mare. „Ascunde-le și pe alea” a șoptit el. „Vine maică-mea”. Eric a înghesuit restul pachetului în buzunarul de la jachetă și apoi a aruncat-o sub pat.

Mama bătu la ușă apoi deschise ușa. „Băieți, sunteți gata de plecare?” „Tatăl tău este afară în mașină. A zis că îl duce el acasă, dar trebuie să plece chiar acum. Adună-ți lucrurile repede”.

Mama stătea și aștepta. „Poți să ne dai măcar un minut, mama” insistă Nicu.

„Nu, tata așteaptă în mașină și se grăbește. Haideți. Grăbiți-vă”

Eric se învârtea prin cameră să-și adune lucrurile pe care le-a adus. Nicu nu-și putea lua ochii de la sertarul de sus al fratelui său. „Dacă cineva va găsi țigările?” se gândea el. Dar acum nu mai putea să facă nimica. „Dar de îndată ce voi ajunge acasă, am să le rup și le arunc în WC și trag apa după ele”.

Mama a condus pe băieți jos pe scări până în hol și apoi afară, la mașină. Căldura soarelui de afară i-a cuprins în timp ce se îndreptau spre mașină.

Când Nicu a ajuns acasă, s-a dus direct spre camera lui, căci dorea să se scape de țigările alea. Inima i-a tresărit însă când a văzut coșul cu rufe al mamei, tocmai pe patul fratelui său. Și vai, tocmai sertarul de deasupra era deschis. S-a dus direct spre el, a pipăit în jur prin sertar ... dar nu a găsit nici o țigară. „Vaaaai” se gândi el în timp ce închidea sertarul.

Tocmai atunci, fratele lui, Iosif, a intrat în cameră. „Cauți ceva?” întrebă el cu subînțeles. „Bănuiam eu că sunt ale tale. Oricum, mulțumesc frățioare... Mama le-a găsit iar tata m-a pedepsit pentru două săptămâni.”

Nicu s-a întors și a întrebat cu nevinovăție: „Ce a găsit mama?” Apoi s-a dus către coșul cu rufe și a început să-și caute șosetele și să le pună în sertar.

„Cine te crezi tu, ca să mă prostești în față”? Și Iosif l-a trântit pe Nicu pe podea. „Tu ai pus țigările alea în sertarul meu! Și te vei duce să le spui lui mama și lui tata, că dacă nu ai să vezi tu....”

„Mamaaa, tataaa” strigă el. Tata a intrat în cameră. „Ajutooor, tataaa, mă omoară” se plânse Nicu.

„Iosif, cred că mi-ai făcut destule pentru ziua de azi, lasă-l în pace și dă-te jos de pe el.”

Iosif s-a rostogolit de pe Nicu, dar i-a tras o lovitură dureroasă în braț, înainte de a-lăsa în pace. „Spune-i” îi zise Iosif lui Nicu, „spune-i că țigările erau ale tale!”

Nicu se uită în ochii severi ai tatălui și întremeni. „Care țigări” întrebă el. „Vrei să spui că te-ai apucat de fumat?”

„Nu fiule”. Nimeni nu fumează în casa asta. „Așa-i Iosif?”

„Așa este” murmură Iosif.

„Iosif, apucă-te să faci curățenie în cameră” zise tata. „Nicule, tu ar fi mai bine să te duci și să te joci puțin afară. Cina va fi servită în curând”

Nicu a început să bată mingea și a aruncat-o la coșul montat deasupra garajului. Mingea a intrat exact în plasă, dar Nicu abia că a observat-o. El a mințit și prin asta l-a băgat pe fratele său la necaz. Era aproape sigur că fratele său va ieși afară după el ca să-l prindă. „*Dragă Isuse, Te rog să faci ca Iosif să nu mai fie așa de supărat pe mine*” se rugă Nicu, în timp ce mai încercă o lovitură la coș. Dar de data asta n-a mai nimerit, a lovit pe lângă, la fel ca și rugăciunea lui. Imediat ce a spus-o, și-a dat seama că nu era tocmai rugăciunea pe care Dumnezeu o aștepta de la el.

Și-a luat mingea și s-a așezat pe niște cauciucuri mai vechi pe care tata le-a stivuit lângă garaj. „Ce încurcătură!” zise el. Fratele lui era furios pe el. El nu putea vorbi cu părinții lui pentru că-i era frică că vor afla adevărul. Și acum se părea căci chiar și Dumnezeu nu-l mai asculta. „*Dragă Doamne Isuse*”, încercă el să se roage din nou. „*Îmi pare rău că a trebuit să mint, dar...*” Nicu se opri din nou la mijlocul rugăciunii. Știa că pe Dumnezeu nu putea să-L mintă. „Dumnezeu cunoaște chiar și gândurile noastre înainte ca noi să rostim vreun cuvânt” spusese învățătoarea de școală duminicală.

Așa că a început din nou: „*Dragă Doamne Isuse, Tu știi că am mințit, îmi pare rău. Nu am vrut ca să intru în așa un necaz și din cauza mea să sufere fratele meu. Te rog să mă ierți*”.

Nicu deja se simțea mai bine. Știa că Dumnezeu l-a iertat, pentru că a promis-o în Cuvântul Său. Dar el mai știa că doar să spună lui Dumnezeu că-i pare rău, nu era suficient... A stat așa mult timp pe cauciucurile alea încercând să capete curajul pentru a spune adevărul.

În final, mama l-a chemat: „Nicu, hai la masă!”

Nicu inspiră adânc. „*E în regulă, Doamne,*” șopti el „*am să le spun, dar Tu va trebui să mă ajuți*”.

Tata era așezat la masă, Iosif era încă sus, în dormitor. Nicu s-a strecurat liniștit pe scaunul lui și zise: „Tata, trebuie să-ți spun ceva ... știi ... țigările alea ... eu le-am pus în sertarul lui Iosif. Eric le-a adus în casă. Avea un pachet plin de țigări...ne-am jucat ...”

Eu am făcut, se gândi Nicu în sinea lui și parcă era surprins să constate ce bine începuse să se simtă deja. Indiferent ce pedeapsă ar fi primit de la tata, nimic nu va fi mai rău decât acel sentiment al singurătății... în special sentimentul că Dumnezeu nu mai vrea să te asculte.

Tata nu părea prea fericit, dar a spus: „Mă bucur totuși că mi-ai spus adevărul. Fiule, vom vorbi mai târziu de pedeapsa pentru minciună”.

Chiar atunci, Iosif a intrat în cameră cu un zâmbet larg pe fața lui. Ținea ceva în mână. „Ia uitați-vă ce am găsit în timp ce făceam curățenie la noi în dormitor!” zise el plin de sine.

Mama intră în bucătărie cu castronul de supă și cu o privire foarte surprinsă . „Oh, păi aia este jacheta lui Eric. A fost cam cald astăzi și probabil că a uitat-o.”

Iosif și-a băgat mâna în buzunarul jachetei și a scos un pachet de țigări. „Priviți ce am găsit în buzunarul lui. Se vede că și el fumează același tip de țigări ca și mine!”

Nicu lunecă puțin în jos pe scaunul lui. „Eu deja i-am spus lui tata. Îmi pare rău că ți-am făcut necazuri”.

Nicu aruncă o privire tatălui.

„Se pare că va trebui să mă scuzi și pe mine” zise tata. „N-ar fi trebuit să trag concluziile așa de repede”.

Mama a așezat castronul cu supă în mijlocul mesei. Mirosea tare bine.

„Să mâncăm” zise tata. „O să mai vorbim despre asta după ce mâncăm. Nu știu de voi, dar mie mi-e tare foame ! Nicule, este rândul tău la rugăciune”.

Nicu își plecă capul și se rugă: „Doamne îți mulțumim pentru această mâncare ...”

Dar înainte de a-și deschide ochii, el adăugă în gând: „Și *Îți mulțumesc Doamne căci m-ai ajutat să spun adevărul*”.

Discuții:

1. Oare Nicu chiar a spus o minciună? În realitate, tot ceea ce a făcut el a fost să pună întrebări, nu-i așa? „Ce a găsit mama?”, „Care țigări?” (Conduceți discuția pentru a demonstra copiilor căci oricâte ori facem o situație ca să pară ca și cum nu ar fi așa, mințim).
2. De ce credeți că Nicu s-a simțit singur? (Explicați că păcatul – minciuna – cauzează o despărțire între noi și oameni, și între noi și Dumnezeu - Psalmul 66:18).
3. Ar fi aflat părinții lui Nicu adevărul, dacă el nu le-ar fi spus? (păcatul are de obicei o cale de a fi descoperit. Lăsați pe copii să discute despre cazuri când ei au crezut că nu vor fi descoperiți, dar totuși au fost dați de gol. Amintește-le că cu cât vor spune adevărul mai repede, cu atât va fi mai bine pentru ei)

Traducere din revista *Evangelizing Today's Child*

Rodica Mitulescu – învățătoare Biserica „Poarta Cerului - Timișoara

